

Arrest

nr. 66 121 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 april 2009 het Rijk binnen en diende op 20 april 2009 een asielaanvraag in. Op 13 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Matta Maghul Ichel, Charsadda. Op 13 maart 2008 zou u voor het avondgebed naar uw moskee geweest zijn. Op de terugweg zou u een pick-up truck met zwaar bewapende mannen tegengekomen zijn. Ze zouden u gedwongen meegenomen hebben. Ze zouden u verdoofd hebben met een spray. Toen u bijkwam bevond u zich in een oude kamer. U zou benaderd zijn door de Talibancommandant van Momand Agency, Q. S.. Deze zou van u geëist hebben dat u mee zou doen aan de "jihad". Toen u weigerde zou u geslagen zijn.

Hierna zou men geprobeerd hebben om u te overtuigen. Daar u bleef weigeren zou men u medicijnen gegeven hebben. Men zou u een zelfmoordvest hebben aangedaan. Uw opdracht was om de controlepost Yaka Ghund op te blazen. Onderweg zou u echter een dorpsgenoot tegengekomen zijn. Deze man zou geweten hebben dat u vermist was. Hij zou een wapenhandelaar zijn en hij zou u bevrijd hebben van het zelfmoordvest. Hij zou u naar het ziekenhuis gebracht hebben, waar u een maand verbleef. Uw vader zou twee dagen na uw verdwijning, naar de politie gegaan zijn voor hulp. Na uw terugkeer, zou de politie u echter verdacht hebben van hulp te bieden aan de Taliban. De politie zou u dan ook gezocht hebben. U zou na uw ontslag uit het ziekenhuis, enkele dagen thuis hebben verbleven vooraleer u naar een vooraanstaande persoon in de Momand Agency trok. Hier zou u zich enkele weken verstopt hebben. U zou Pakistan over land verlaten hebben. Na een tocht door Iran en Turkije, zou u begin juli 2008 in Griekenland aangekomen zijn, waar men uw vingerafdrukken afnam. Na tien maanden in Griekenland, zou u doorgereisd zijn naar België, waar u in april 2009 een asielaanvraag indiende. Tijdens uw reis zou u vernomen hebben dat zowel uw vader als uw broer door de Taliban ontvoerd waren. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart en Belgische medische attesten voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat u voor uw asielaanvraag in België nog tien maanden in Griekenland verbleef, zonder dat u daar een asielaanvraag indiende (gehoorverslag CGVS p. 3). Van een vluchteling die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig derde land, zo snel mogelijk zou wenden tot de autoriteiten om aldus de nodige bescherming te verkrijgen. Dat u dit niet deed, daar de levensomstandigheden in Griekenland slecht zijn, breekt de oprechtheid van uw ingeroepen vrees af. Bovendien hebt u ook geen asiel in Italië aangevraagd, hoewel u verklaarde dat dit uw doel was (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw kieskeurigheid in het land dat uw asielaanvraag mocht behandelen breekt de geloofwaardigheid van uw vrees af. Tevens dient vastgesteld dat u na uw eerste asielaanvraag in april 2009, een tweede asielaanvraag in België indiende in september 2009, en dit met een volledig andere identiteit (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw bewering dat u deportatie vreesde, weegt niet op tegen de vaststelling dat u bewust poogde de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststellingen hypothekeerden uw asielaanvraag.

Ook andere vaststellingen wijzen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo werd u bij aanvang van uw gehoor gevraagd om uw verblijfplaatsen gedurende uw laatste zes maanden in Pakistan te duiden. U gaf aan dat u tussen 13 maart 2008 (datum van uw ontvoering) en 14 juni 2008 (datum van uw vertrek uit Pakistan), anderhalve maand door de Taliban werd gevangen gehouden (hoewel u eerder al had verklaard dat u maar 30 dagen opgesloten zat), 15 dagen in Momand Agency verbleef en nog 5 tot 6 dagen thuis (gehoorverslag CGVS p. 2). Toen er u op gewezen werd dat er in dit overzicht van uw verblijfplaatsen tussen 13/03/08 en 14/06/08 een kleine maand miste, beweerde u plots dat u misschien wel 25 dagen in Momand Agency verbleef, wat nog steeds de missende periode niet kon invullen. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u plots dat u na uw ontsnapping aan de Taliban, nog een maand in het ziekenhuis verbleef (gehoorverslag CGVS p. 8). Daar u tijdens het eerdere overlopen van uw laatste verblijfplaatsen hierover met geen woord repte, werd u om een verklaring gevraagd. Uw bewering dat u de vraag niet had begrepen, is zeker onvoldoende, daar de vraag duidelijk en herhaaldelijk werd gesteld. Uw verklaring dat u de bewijsstukken van dit verblijf in het ziekenhuis bent kwijtgeraakt, vormt ook geen verschoning voor het niet vermelden van dit verblijf (gehoorverslag CGVS p. 9).

Wat betreft deze bewijsstukken van u, dient te worden opgemerkt dat uw verklaring voor het gemis hieraan onvoldoende is. U beweerde dat u verschillende bewijsstukken had achtergelaten bij een vriend, maar u zou twee maanden geleden vernomen hebben dat deze vernield waren bij de overstromingen van vorige zomer (gehoorverslag CGVS p. 4). Het is vooreerst bevreemdend dat u gezien uw voornemen naar het westen te komen, uw documenten al niet zelf meegenomen heeft. Bovendien dient opgemerkt dat u uw asielaanvraag in België in april 2009 indiende, terwijl de overstromingen in Pakistan pas plaatsvonden in de zomer van 2010, waardoor u meer dan een jaar de tijd had om deze documenten te laten overkomen (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw verklaring dat u schrik had om ze hier te verliezen is onafdoende daar u ze al aan de asieldiensten had kunnen doorgeven. Tenslotte dient

opgemerkt dat u het nieuws dat uw documenten verdwenen zijn, al twee maanden geleden vernam, waardoor u meer dan genoeg tijd had om voor nieuwe bewijsstukken te zorgen. Er mag dus ernstige getwijfeld worden bij het eigenlijke bestaan van deze bewijsstukken.

Ook uw ingeroepen vrees komt ongeloofwaardig over. Er werd u tijdens uw gehoor letterlijk gevraagd of er ooit een "FIR" (First Information Rapport) of enig andere soort klacht tegen u in Pakistan had bestaan, waarop u aangaf dat er niets tegen u bestond, er zou enkel een klacht zijn neergelegd door uw vader omwille van uw verdwijning (gehoorverslag CGVS p. 5). In dit licht zijn uw latere verklaringen dan ook volledig ongeloofwaardig. U beweerde later immers dat u toch een politieprobleem zou kennen; u dacht immers dat er een "FIR" tegen u zou bestaan. U bevestigde dit vermoeden door uw bewering dat uw vader u meegedeeld zou hebben dat er een klacht tegen u zou bestaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Toen er u op gewezen werd dat dit lijnrecht t.o.v. uw eerdere verklaringen stond, beweerde u dat u reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat er een klacht tegen u zou bestaan. Gevraagd waarom u dit niet eerder had gezegd toen het u letterlijk gevraagd werd, zwakte u uw verklaringen plots af: er zou toch geen klacht tegen u bestaan, althans geen die u gezien zou hebben maar de politie zou u toch zoeken (gehoorverslag CGVS p. 6). Er kan dus geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering uw autoriteiten te moeten vrezen.

Bovenstaande vaststellingen breken het geloof van uw ingeroepen vrees totaal af. Uw bewering dat u door de Taliban ontvoerd werd om ingezet te worden in een zelfmoordaanslag is dan ook niet meer geloofwaardig. Dit blijkt ook uit volgende vaststelling. U beweerde ontvoerd te zijn door de Talibancommandant van Momand Agency, Q.S.. Uw bewering dat deze top Talibanleider zich persoonlijk met u zou bemoeien is reeds weinig overtuigend. Deze man heeft immers genoeg zware verantwoordelijkheden (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook dient opgemerkt dat u buiten de naam van deze man en zijn functie niets anders wist van Q. S. (gehoorverslag CGVS p. 7). Tenslotte is het totaal ongeloofwaardig dat u om aan deze Talibanleider van Momand Agency te ontsnappen, juist in Momand Agency ging onderduiken (gehoorverslag CGVS p. 10).

Daar er oprechte twijfels bestaan over verschillende essentiële punten van uw asielrelaas, wist u niet geloofwaardig te maken nood te hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk soort statuut gebaseerd is op het afleggen van oprechte en geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart was enkel een kopie, wat de authenticiteit niet kan garanderen en uw medische attesten voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenweten en stelt niet te hebben kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij; in een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en wijst op machtsmisbruik; in een derde middel voert hij de schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM en in een vierde middel de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM en tenslotte roept verzoeker humanitaire gronden in.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel wordt derhalve niet dienstig ingeroepen.

2.4. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. Op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (vreemdelingenwet) zou hebben geschonden kan niet worden ingezien daar dit artikel enkel de bevoegdheid regelt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.6. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Het onderdeel van het middel, gesteund op machtsafwending, is voor zover al ontvankelijk, ongegrond (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker in Griekenland hulp heeft gezocht doch "*Het is algemeen geweten dat de Griekse autoriteiten de asielaanvragen anders behandelen dan elders in Europa*" zodat verzoeker er geen correcte behandeling heeft gekregen van zijn asielaanvraag, is strijdig met verzoekers verklaringen. Immers verzoeker stelt zelf (gehoorverslag CGVS p. 3) dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland, noch dit heeft betracht. Aan de laattijdige en vaag gehouden beweringen in het verzoekschrift kan dan ook geen geloof worden gehecht. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker noch in Griekenland, noch in Italië asiel heeft aangevraagd en hij aldus niet meende dat hij voor zijn aankomst in België internationale bescherming behoefde. Aangezien de ingeroepen feiten dateren van voor zijn vertrek uit Pakistan, ontkent een dergelijke kieskeurigheid met betrekking tot het land dat verzoekers asielaanvraag mocht behandelen, verzoekers asielrelaas, minstens de ernst ervan.

3.2. Verzoeker is evenmin ernstig waar hij stelt dat hij "*in eerste instantie een verkeerde naam (heeft) opgegeven doch hij heeft dit onmiddellijk gecorrigeerd*" nu hij zich achtereenvolgens van de volgende namen bediend heeft: Khan ISA KHAN (bij de binnenkomst in Griekenland), Zahoorjan ONBEKEND (bij zijn eerste asielaanvraag in België op 20 april 2009), Zahoor JAN, Zahoorjan MOMAND (correctie op DVZ na interview dd. 2 april 2010) en opnieuw, Khan ISA KHAN (bij een tweede asielaanvraag in België op 30 september 2009). Daarenboven dateert verzoekers asielaanvraag van 30 september 2009, dus een vijftal maanden na zijn eerste asielaanvraag in België op 20 april 2009. Dat verzoeker uiteindelijk zijn ware identiteit zou hebben opgegeven -zonder een authentiek identiteitsdocument maar enkel een fotokopie van een identiteitskaart- doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker, vijf maanden na zijn

eerste asielaanvraag, een frauduleuze asielaanvraag indiende. Verzoeker heeft daarenboven nog steeds geen origineel paspoort voorgelegd en zijn verklaringen daaromtrent zijn strijdig: bij het overnameverzoek van 4 juni 2009 verklaarde verzoeker nooit een paspoort te hebben gehad (vraag 19), terwijl verzoeker op Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij een Pakistaans paspoort heeft, maar dat dit nog thuis ligt (Verklaring DVZ 2 april 2010, vraag 21, idem CGVS gehoorverslag p. 5). Gezien verzoekers meerdere identiteiten kon aldus minstens verwacht worden dat hij dit paspoort zou voorleggen, te meer daar verzoeker uitdrukkelijk op de hoogte werd gebracht van het belang om alle stukken die in zijn bezit zijn -en zo mogelijk originele documenten- voor te leggen en hiervoor al het mogelijke te moeten doen (vragenlijst 2 april 2010 p. 1) en hem tijdens het gehoor opnieuw naar kopieën werd gevraagd (CGVS gehoorverslag p. 5). Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht en ondergraaft hierdoor zijn eigen asielaanvraag.

Verzoekers overige beweringen als zouden zijn documenten vernield zijn bij de overstromingen in Pakistan in de zomer van 2010 (CGVS gehoorverslag p. 4 en p. 10) en de ziekenhuisrecords vernietigd zijn door de Taliban in 2008 (CGVS gehoorverslag p. 9) kunnen niet overtuigen, te meer daar dit overigens niet verklaart dat verzoeker in april 2009 bij het indienen van zijn asielaanvraag ongedocumenteerd bleef terwijl de overstromingen in Pakistan pas meer dan een jaar later plaatsvonden. Dergelijke vaststellingen ondergraven verder verzoekers geloofwaardigheid.

3.3. Verzoekers verwijt naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe geen onderzoek ter plaatse te doen naar zijn concrete situatie en op geen enkel ogenblik aangetoond te hebben dat verzoeker geen problemen zou hebben, is bezwaarlijk ernstig nu verzoeker nalaat ernstige en coherente verklaringen af te leggen en deze adequaat te documenteren. Daarbij gaat verzoeker eraan voorbij dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, o.c., nr. 204; RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009).

3.4. Verzoekers asielrelaas steunt volledig op zijn verplichte inlijving in de Taliban maar verzoeker toont niet aan dat hij in maart 2008 nog in Pakistan verbleef. Het enig document dat verzoeker in kopie neerlegt is een nieuwe identiteitskaart die is uitgereikt in 2007. Verzoekers verklaringen over de Taliban en de zelfmoordaanslag blijven bijzonder vaag. Verzoeker toont niet aan dat de Taliban volwassen mensen verplicht of zelfs kan verplichten tot zelfmoordacties. Geenszins kan blijken dat men verzoeker "heeft willen overtuigen" nu verzoeker enkel stelt "ze gaven me medicijnen" (CGVS-verhoor p. 7). Aldus kan bezwaarlijk worden verondersteld dat de Taliban zo naïef of wanhopig zijn dat ze zich tot dergelijke praktijken en mensen dienen te richten om hun zelfmoordaanslagen uit te voeren. Voorts oordeelde de commissaris-generaal terecht dat de tegenstrijdige vaststellingen aangaande de data en de plaatsen van verblijf tussen verzoekers beweerde ontvoering en zijn vertrek uit Pakistan, op de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen wijzen.

3.5. Verzoeker wijt het feit dat hij niet exact de juiste data kan weergeven van zijn verblijf na zijn vrijlating aan een psychische stoornis. Verzoeker voegt opnieuw het reeds in de bestreden beslissing beoordeelde medische getuigschrift bij zijn verzoekschrift. Daaruit blijkt dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben en in behandeling is "wegens een vermoedelijke PTSS". Dergelijke "vermoedens" kunnen bezwaarlijk leiden tot het herstellen van verzoekers asielmotieven. Immers verzoeker had, ook met geheugenproblemen, voldoende verklaringen en feiten en al dan niet relevante

details moeten kunnen aanbrengen die kunnen wijzen op zijn aanwezigheid in Pakistan, zijn identiteit en zijn verblijf in zijn dorp. De voorgehouden feiten vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Verzoekers manifeste tegenstrijdigheden kunnen niet verschoond worden door te verwijzen naar zijn “vermoedelijke” psychische stoornis, te meer nu verzoekers medische attesten dateren van acht maanden geleden, en hij niet aantoont sindsdien in therapie te zijn geweest, noch dat zijn vermoedelijke PTSS effectief werd onderzocht. Voorts wordt geenszins een causaal verband aangetoond met verzoekers situatie in Pakistan. Ten slotte hebben verzoekers psychologische problemen hem niet belet om jarenlang gericht de immigratie- en asielinstanties te beliegen. Een dergelijk nuchter en doordacht handelen staat haaks op de ingeroepen vergeetachtigheid ten gevolge van trauma’s. Dit klemt te meer nu verzoeker niet alleen zijn identiteit wijzigt naargelang hij meent dat dit voor hem beter uitkomt, maar ook kan vastgesteld worden dat hij zijn relaas wijzigt, aanpast en verzwaart naarmate doorgevraagd wordt en naarmate hij gewezen wordt op de inconsequenties van zijn relaas.

3.6. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas, het maken van bonte niet-onderbouwde beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing worden dan ook niet weerlegd en blijven derhalve overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De Raad wijst er op dat de schending van artikel 3 E.V.R.M. niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS, 193.552 van 26 mei 2009). Waar artikel 3 E.V.R.M. stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont geenszins aan dat de eventuele toetsing aan artikel 3 van het E.V.R.M. ruimer of anders had moeten zijn dan de feitelijke beoordeling die in de bestreden beslissing is gemaakt, ook aangaande het reële risico op ernstige schade (RvS 4 april 2011, nrs. 212.387 en 212.388).

5.1. Verzoeker beperkt zich verder tot de opsomming van artikel 5, 8 en 14 EVRM. Hij geeft hierbij niet aan waarom de al dan niet toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming een schending kan inhouden van artikel 5 en 8 E.V.R.M. omdat verzoeker geen inkomen en geen plaats heeft om te verblijven in Pakistan. Verzoeker heeft ook nooit beweerd “*bloot te staan aan represailles voor landverraad*” en hoe dan ook is zijn asielrelaas ongeloofwaardig. Bovendien spreekt de bestreden

beslissing zich niet uit over het privéleven van verzoeker in Pakistan, noch maakt het een evaluatie over verzoekers integratie-inspanningen in België en het feit dat hij toch het Nederlands leert.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK